

# Den Sidstes Sang

*En sang om en drøm om en drøm*

På de støvede sletter, hvor byerne stod  
De askegrå vidder af glemsel  
Der så jeg en blomst ved min rystende fod  
og dens blade var røde af længsel

Jeg knæled' og kom den en kende for nær  
Jeg blev varm og vemodig af glæde  
Thi jeg så under løvet de lifligste bær,  
som jeg troede forsvundet for stedse

Men min gane var tør og min tanke var træt  
og jeg dvæled' ved frugternes mildhed  
Jeg blev syg af begær, det var næsten for let  
Og blomsternes evige arv svandt bort i stilhed

Mørket sneg sig langsomt ind på dagen  
skyggerne forsvandt og alt blev sort  
Skælvende lå jeg på mit askelagen  
og bad, måtte søvnen ta' mig bort.

Nogen si'r det varede syv dage  
andre, milliarder af år  
Det tog mig syv sekunder at få stillet min sult  
i dette nu lå skylden skjult  
fra da har skylden mig forfulgt

Guder og dæmoner var mit blot en fordumstro  
Nu sku' jeg møde dem af nød  
Jeg græd og bad, da morgendagens lys gav mig mod  
med ord, jeg ikke vidste hvad betød

Nogen si'r det varede syv dage  
andre, milliarder af år  
Jeg havde kun et enkelt liv at støtte mig til  
kunne intet gøre selv  
min sidste chance var appél

På denne aften var jeg mæt af dage -  
Ensomhed er guders overmand  
Bønnerne forvandlede til endeløs klage  
til søvnen kom og hentede min forstand

Jeg drømte den nat, jeg så men'sker omkring mig  
Planter og dyr kunne atter begå sig  
Jeg råbte og vidste mig sikker på svar  
Jeg drømte om liv, når jeg selv sku' herfra

Jeg drømte, jeg hørte en umen'skelig røst,  
som bragte mig både anger og trøst  
Måske var det Satan, måske var det Gud  
Måske var det bare mig selv, som jeg pludselig forstod

"I livet og døden var intet dig helligt  
Du glemte at huske at intet er evigt  
At noget kan skabes og noget er skabt  
at der er sat grænser - sat visse grænser  
for menneskers magt"

Næste morgen da jeg stod op af asken,  
før jeg tog det sidste liv,  
bad jeg giv aldrig mer liv til et væsen,  
hvis tro på sig selv -  
hvis tro på sig selv er så dødsens naiv

*Tekst og musik: Knud Kalnæs 1980*